

lozófikus" verse sem élettelen agypreparátum, hanem fojtottságában is testmeleg, érzelmektől fűtött. A kötet élményt adó, legszebb verseiben arcokat, képeket, sorsokat, helyzeteket, természeti és lelki jelenségeket képes pár sorban úgy megragadni, hogy bennük és általuk már-már végső érvénnyel építi fel a vers által megváltott költői létét, lényét. (*Ritmus, rend, zene, Ideje lenne, Kodály, Franz Kafka: Levelek Milénához, Rousseau, a vámos, Otthon. Három lány, Gyászdal-töredék, Tűz és jég, Időtlen.*) Egyenletesen magas színvonalában a kevés szavú, sűrített, intenzív líra nagy pillanatait érezzük, valóban a lélek ragyogását, amely földön járó társakat keres, „emelni arcukat a csillagokba”.

1968-73